

Ruzsinszky Sándor

1927–2010

Aki minden pozícióban helyállt és eredményeket tudott elérni – írtuk róla hetvenhét éves korában, jó hat évvel ezelőtt. Ez az akkori cím jellemezte valóban egész életét. Kaposvárott született, élt, tanult, sajátította el a nyomdászszakmát, itt kötött egy életre szóló elkötelezettséget a nyomdászattal. Nem egyszerűen a szakmát sajátította el magas színvonalon, hanem egy örök elhivatottságot, emberséget, kollegialitást, szervezetséget, szolidaritást is magába szívott. Nagyszerű emberek közé kerültem, egy kis szerencsével – mondta –, 1942-ben, a Kaposvári Somogyi Nyomdába magasnyomó gépmester inasnak. Tanítóm és mesterem Mojzer István szeretette meg velem a nyomdászatot, azt a szellemiséget, hogy nyomdásznak lenni kitüntetés. Nem egyszerűen egy szakma, hanem szellemiség, eszmény, emberségesség.

1948-ban szerezte meg a szakmunkás-bizonyítványt. Munkával, katonasággal, tanulással, újságírással folytatódik a sor. Életének jelentős változása akkor következett be, amikor a kaposvári kezdéstől a Zrínyi Nyomdába került magasnyomó gépmesternek. Viszonylag gyorsan beilleszkedett egy nagy nyomda más miliójébe. Itt is a kollégák segítették át a kezdeti megilletődésen. A Zrínyi Nyomda a nyomdaiparon belül az ország második nagyüzeme volt, mintegy ezerötyszáz fővel. Fő profilja a könyv- és folyóiratgyártás volt, de újságot, üzleti nyomtatványokat és egyéb nyomdai termékeket is gyártott, magas- és mélynyomással. Jelentős könyvkötéssel is rendelkezett. Bolgár Imre igazgató – majd vezérigazgató – személyében oly kiemelkedő vezetője volt a nyomdának, aki képes volt állandó újításra, fejlesztésre, megújulásra. Ennek révén a Zrínyi Nyomda jelen-

tős sikereket ért el. Abban az időben zrínyisnek lenni rangot jelentett.

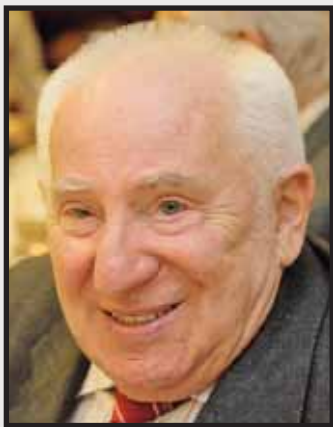
Az 1950-es évek végén, a hatvanas évek elején a nyomdának két nagy célkitűzése volt: a minőség jelentős emelése, valamint egy ofszet-program végrehajtása.

Ruzsinszky Sándor, mint gépmester nyomta a Milliók Könyve sorozat első könyvét, a Svejket. Szántó Tibor csak annyit mondott: „Nem

is olyan rossz!”. Majd csoportvezetőként, művezetőként, délutáni üzemvezetőként végezte munkáját. 1964-ben megválasztották függetlenített szakszervezeti titkárnak. – Új terület volt ez számomra, de mint érdekvédelmi és -érvényesítési munka, újfajta távlatokat nyitott meg a szervezetség, a kollegialitás, a kapcsolatteremtés, az új módszerek, új színvonal kialakítására a szakszervezeti munkában – mondta interjújában. Zrínyis szellem jött létre, ami az akkori években ott dolgozókat ma is összetartja.

1965-ben beválasztják a Nyomda-, a Papíripar és a Sajtó Dolgozói Szakszervezete központi vezetőségébe, elnökségébe. Itt már nem egy üzemi szakszervezet, hanem negyvenezer szakszervezeti tag felé kellett eredményesen munkálkodni. Ezt a nagy léptékű, más dimenziójú irányítási munkát is hamar elsajátította és igen jól végezte.

Ennek következtében már akkor annyira ismert volt a neve és kiemelkedő tevékenysége a szakmában, hogy 1972-ben kinevezték a Nyomdaipari Grafikai Vállalat igazgatójának. Ez megint egészen más volt, mint az eddigi munkaterületei. Kereskedelem. A Nyomdaipari Grafikai Vállalat, mint TEK- (Termelőeszköz Kereskedelmi) vállalat nem éppen összkomfortos körülmények között végezte munkáját. A Bajcsy-Zsilinszky úti



központon kívül még tizenhárom helyen volt pinceraktár, valamint az Első Magyar Betűöntőde is a vállalathoz tartozott, mintegy százfős létszámával. A nyomdaipar rohamos fejlődése és a technika forradalmi változása megkövetelte a vállalat olyan átalakítását, fejlesztését, hogy az valóban a nyomdaipar naprakész kiszolgálója legyen. Az ipar ofszetprogramjának következtében jelentősen nőtt a felhasznált alap- és segédanyagok aránya és mennyisége, ami jelentős importigényt jelentett. Mivel éves importkerettel kellett a feladatot megoldani – ami igencsak szűkös volt –, több szállító céggel megállapodást kötöttek konszignációs raktárak működtetésére. Az első konszignációs szerződést az Agfa-Gevaert céggel kötötték. Ezután következett a Kalle, a Fasson, majd a svéd Grafisk Färg festékgyár. Ez volt a kezdet. Ezekon kívül később még jó néhány konszignációs raktárt működtettek sikerrel. Ez az akció jelentős költségkímélő megoldásnak számított; hiszen a szállító finanszírozta a készletezést, tárolást, biztosította a zavartalan áruellátást, elszámolni csupán félévenként kellett, ami jelentős pénzkímélést is jelentett.

Ez azt eredményezte többek között, hogy tíz év alatt a forgalom megtízszereződött, jelentősen nőtt a nyereség, megfelelő fejlesztési alap képződött; a részesedési alap pedig lehetővé tette, hogy a bérszínvonal, a dolgozók keresete a legmagasabb volt a nyomdaiparban. És elkövetkezett az 1981-es év, a beruházás indítása. Saját erőből és hitelből, több mint négyszázmillióért a mai Fiastyúk utcában. 1984-ben költöztek be az új székházba. Egy helyre költöztek a raktárak, a betűöntőde, ami már a leépülés felé tendált, s egy jelentős szervizbázis, munkagépekkel felszerelve. Már nem kellett a vevőknek hat-nyolc helyre elmenni a szükséges anyagok beszerzéséhez.

Összeszokott csapattal, kiváló munkatársi gárdával hoztuk létre, és indultunk el egy új úton – mondta Ruzsinszky Sándor. Ebben az időben a Nyomdaipari Grafikai Vállalat már kiemelten a nyomdaipar meghatározó és nélkülözhetetlen részévé vált, amelyben Sándornak jelentős érdeme volt – a nyomdaipart kiszolgáló vállalat az ő vezetésével ért el dinamikus fejlődést. Később, a vállalat ötvenéves jubileumán Jászcuti László vezérigazgató kifejtette, hogy „Ruzsinszky Sándor vezetésével, átgondolt munkával, jelentős fejlesztést indítottak el, aminek az is ered-

ménye, hogy az addig több helyen működő cég a mai Fiastyúk utcai épületbe költözött, melyet ő építtetett, és ahol a készleteket már abban az időben korszerű számítástechnikai módszerrel kezelték. Az a tény, hogy a Grafika Kereskedelmi Rt. ma a magyar nyomdaipar egyik legjelentősebb szállítója, Ruzsinszky Sándor munkájának is köszönhető.”

1984-ben karkedvezményel nyugdíjba ment. Nem a pihenés következett. Nyugdíjasként a Kossuth Nyomdának, majd a Szikra Lapnyomdának dolgozott. 1991-ben dr. Gara Miklós, a Magyar Grafika felelős szerkesztője felkérte Ruzsinszky Sándort, hogy aktívan kapcsolódjon be a folyóirat megmentésébe – ami akkor pénzügyi nehézségekkel küszködött –, és tehetségét, kapcsolatait felhasználva szerezzen támogatókat és/vagy hirdetőket a lapnak. Ez abban az időben igen merész döntés volt – ahogy erről Pesti Sándor ír az egyesület 2004. áprilisi Hírlevelében –, de utólag látszik, hogy elkerülhetetlen, ugyanakkor nagyon hatásos lépés. Rövid idő alatt megfordult a helyzet, és most már nem az egyesület finanszírozta a Magyar Grafikát, hanem a lap eredménye lett az egyik legfontosabb egyesületi bevételi forrás.

1994-ben dr. Gara Miklós kezdeményezésére megalakul a Nyomdász Kiadó, melynek Ruzsinszky Sándor lett a kiadói menedzsere. Tagja volt Magyar Grafika szerkesztőségének, a PNYME egyesületi tanácsának. Munkáját számtalan magas kitüntetéssel honorálták illetékes szervek. 1995-ben a Magyar Grafikánál végzett tevékenységéért Földi László-díjban részesült.



Ruzsinszky Sándor, sokunk, elsősorban a zrínyisek, grafikások és PNYME-munkatársak kedves barátja életének 83. évében, 2010. július 2-án, tragikus hirtelenséggel hagyott itt örökre bennünket. 2010. július 21-én vettünk tőle búcsút az óbudai temetőben.